

Als alles telt

Als alles telt

Ali van der Velde

Colofon:

Als alles telt

Copyright © 2024, Ali van der Velde

Auteur: Ali van der Velde

Cover: Studio Spontaan & Ali van der Velde

ISBN: 9789465018430

Druk: Brave New Books, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

So tell me, who wants to live forever
When there's nothing to believe in?
Part-time freedom
No one ever said it would be easy

- *Through the looking glass*, DI-RECT

Proloog

Ik lig op de koude keukenvloer.

Er sijpelt bloed door mijn wimpers mijn oog in, wat mijn zicht enigszins vertroebelt. Even overweeg ik om zogenaamd levenloos te blijven liggen, maar ik weet dat hij me na zal trappen, als ik dat doe.

Net zo lang tot er echt geen leven meer in me zit. Dus hijs ik mezelf omhoog richting de hoek van het aanrecht, waar ik net met mijn hoofd op terecht ben gekomen. Ik trek mezelf op totdat ik sta en kreun van de stekende pijn in mijn ribbenkast en de bonkende plek op de zijkant van mijn hoofd.

Ik zie hem weer op me afkomen, blind van woede en frustratie, klaar om aan te vallen.

“Stop”, mompel ik, en ik steek mijn hand op, maar hij luistert niet.

Zijn vuist komt hard aan op mijn onderkaak en na een felle flits wordt het zwart voor mijn ogen. Het duizelt me, verwoed knipperend probeer ik bij te blijven. Ik proef het bloed in mijn mond.

Kokhalzend draai ik me om naar de wasbak om erin te spugen en daar zie ik iets glinsteren: een mes.

Hangend over de rand van de wasbak haal ik een paar keer diep adem en spuug het met bloed doorlopen speeksel uit. Als ik weer naar het mes kijk, komt zijn voet hard aan in mijn zij. Ik klap dubbel en hap naar lucht. Snel grijp ik het mes terwijl er een pijnscheut door me heen schiet.

Ik wil dit niet doen. Toch draai ik me om.

Als ik hem zie staan, zijn ademhaling rochelend en ongecontroleerd en zijn vuisten gebald, weet ik dat het hij of ik zal zijn. In zijn ogen is niets te zien van berouw of begrip, laat staan liefde.

Weer landt zijn vuist in mijn gezicht. Ik knijp mijn ogen dicht om de pijn buiten te sluiten. Ik hoor iemand op de voordeur bonzen. “Doe open!” klinkt het van ver. We negeren het allebei.

“Niet doen”, probeer ik weer, maar mijn stem komt van ver. Ik probeer te smeken om hem te laten stoppen, maar hij komt nog een keer op me af. Het is tevergeefs. Dit keer ben ik hem te snel af.

Met een schreeuw en de allerlaatste krachten die ik in me heb, boor ik het mes in zijn lichaam. Hij bevriest en staart me verschrikt aan. Zijn handen grijpen de mijne en even staat de tijd stil.

Dan zakt hij in elkaar en valt hij achterover op de keukenvloer.

“Pa, nee!” Roep ik hem na. Ik schrik wakker, badend in mijn eigen zweet.

Waar ben ik? Dit is niet mijn kamer. Ik kijk om me heen en zie de chaos. Mijn lichaam is ijskoud en gloeiend heet tegelijk en alles doet zeer. Ik wil uit bed stappen, maar kom met een harde knal op de grond terecht. Ik schreeuw het uit van de pijn, het doet zo verdomde zeer dat mijn benen mijn lijf niet meer kunnen dragen.

Hijgend kijk ik naar de deur. Het lijkt zo’n eind weg, die deur.

Kruipend leg ik de eerste meter af en dan moet ik stoppen. Ik schreeuw van de pijn als mijn buik zich samentrekt. Verdomme, wat een pijn! Dit moet ophouden. Ik wil dit niet.

Het lukt me om nog een paar meter dichterbij de deur te komen. Ik moet iets hebben, al is het maar een heel klein beetje. Als dit maar stopt.

Als ik, na wat een eeuwigheid lijkt, eindelijk bij de deur ben, laat ik me er tegenaan vallen.

Ik moet op adem komen. Mijn longen zuigen zich keer op keer vol en de lucht schrijnt in mijn keel.

Weer krimp ik in elkaar van de pijn, mijn benen schokken terwijl ze verkrampen. Ik heb het gevoel dat ik dood ga.

Brandend gal komt omhoog, ik ben misselijk.

Met alle krachten die ik in me heb, bons ik op de deur. Mijn oor leg ik tegen het koele, wit geschilderde hout. Mijn god wat is dat fijn. Ik luister of ik reactie krijg. Niks.

“Ik wil niet meer”, smeek ik tegen de deur.

Maar ik krijg geen antwoord.

Ik word wanhopig.

“Ik wil niet meer”, roep ik weer en voel me machteloos.

Wat een fucking hel is dit.

Als een klein kind begin ik te huilen.

“Toe nou”, smeek ik weer terwijl ik op de deur bons, “laat me nou gaan.”

“Nee”, klinkt haar stem vermoeid van ver.

“Laat me nou gaan”, huil ik tegen de deur terwijl ik verder in elkaar zak. Maar ze zegt niks meer.

Wat een rotwijf. Ik word gek hier.

“Fucking trut!” roep ik zo hard mogelijk. Ik heb echt een hekel aan haar.

Mijn benen schieten weer in een pijnlijke kramp en ik zak luid kreunend opzij, op de vloer.

“Rotwijf!” roep ik nog een keer. Ik sla met mijn achterhoofd tegen de deur. De pijn die ik zelf veroorzaak is beter dan de helse pijnen die mijn lichaam moet doorstaan.

Ik zie de muren op me afkomen en haal mijn handen door mijn haar. “Help me nou”, smee ik weer, zachtjes deze keer, terwijl mijn ademhaling versnelt. Ik voel paniek opkomen, de kamer wordt steeds kleiner. Weer proef ik gal dat uit mijn maag omhoog komt en ik probeer het kokhalzend weg te slikken.

Ik trek aan mijn eigen haren en weet niet meer wat ik moet doen.

“Laat me gaan! Hoer!” roep ik naar de deur. De pijn in mijn onderrug is niet uit te houden. Mijn benen trekken schokkend heen en weer.

Ik ben buiten zinnen van woede en razernij.

“Vuil kutwijf!” roep ik nog een keer en uit frustratie ruk ik mijn zeiknatte, bezwete shirt kapot.

Maar door de krachtinspanning verkrampen ook mijn armen en in een flits van pijn schreeuw ik het uit.

In elkaar gedoken, trillend van de kou en inspanning die het mijn gekwelde lichaam heeft gekost, blijf ik liggen.

Te midden van de chaos en de wanorde in de donkere kamer denk ik dat het zo moet voelen, vlak voordat je dood gaat.

Het begin

Als de lente komt
En als ik dan verliefd ben
Mag ik dan bij jou?

- *Mag ik dan bij jou*, Claudia de Breij

1

Schatje, ik sta voor je huis geparkeerd. Hoe laat ben je hier? X

Mijn hart maakt een klein sprongetje bij het lezen van het berichtje. Ruben staat op me te wachten!

Snel trek ik mijn jas aan terwijl mijn computer aan het afsluiten is. Er is niemand meer in het kantoor aanwezig, dus doe ik alle lichten uit, controleer ik of alle deuren dicht zijn, draai de voordeur op slot en klaar.

Me verheugend op Ruben en het weekend dat voor de deur staat, loop ik het park in. Het is koud.

Ik trek mijn jas dicht om me heen en loop over de zwak verlichte paden. Eigenlijk heb ik een hekel aan het park en loop ik liever om, maar voor nu waag ik het er maar op. Het is pas kwart voor zeven, wat kan me nou helemaal gebeuren?

Ik schrik op uit mijn gedachten als er bruut aan mijn tas wordt getrokken.

“Hé! Laat los!” Ik schreeuw naar een in zwart gehuld persoon die de tas uit mijn handen rukt en het meteen op een lopen zet. Ik probeer hem achterna te rennen, maar op mijn torenhoge pumps heb ik dat vanzelfsprekend al verloren nog voordat ik eraan ben begonnen.

“He!” Schreeuw ik nog een keer. Shit! Dat is mijn tas! Mijn tas!

“Hufter! Laat mijn tas los!” Ik wil achter de donkere gedaante aan gaan, maar ik zie niet welke kant de dief op is gerend.

Ineens word ik ingehaald door nog iemand.

“Wacht hier”, zegt een onbekende stem, terwijl hij langs me sprint.

Hijgend blijf ik staan. Ik moet echt meer aan mijn conditie gaan doen, denk ik terwijl ik de koude, snijdende lucht nogmaals diep mijn brandende longen inzuig. Ik loop in de richting waarin beide mannen zijn verdwenen en begin de hoop op een weerzien met mijn dierbare tas op te geven. Shit! Daar zit zo’n beetje al het belangrijke in wat ik nodig heb: telefoon, agenda, sleutels, portemonnee met rijbewijs en als ik pech heb natuurlijk ook mijn paspoort. Ik begin in gedachten al na te gaan wie ik allemaal moet bellen om dingen te blokkeren en opnieuw aan te vragen, als er vlak voor me een gedaante opdoemt uit het donker. Mijn tas! Hij heeft gewoon mijn tas in zijn hand!

“Wauw”, stamel ik als hij hem aan mij overhandigt. “Dank je wel!”
Ik klem mijn tas tegen mijn borstkas en kijk dankbaar naar hem op.
“Geen probleem”, zegt de vreemdeling glimlachend.
“Hoe heb je die terug gekregen?”
“Gewoon, ik heb hem ingehaald, de tas uit zijn handen gerukt en hem toen een schop na gegeven”, is zijn simpele antwoord.
“Een schop na gegeven?” herhaal ik lachend.
Hij steekt een in een zwarte handschoen gestoken hand naar me uit. “Ben”, stelt hij zichzelf voor als ik zijn hand schud. “Lotte”, antwoord ik.
Ik zet een pas naar voren omdat ik verder wil lopen. Hij mag me dan hebben geholpen, dat wil niet zeggen dat ik me nu ineens op mijn gemak voel hier in het donkere park.
“Gaat het verder goed met je?” Terwijl hij naast me loopt kijkt hij me even onderzoekend aan. Ik blijf stilstaan omdat ik onder de indruk ben van het effect dat hij op me heeft.
Hij heeft waanzinnig felle blauwe ogen, met vrij kort en donker haar en een strakke kaaklijn. Hij is niet alleen een held, hij is nog mooi ook. Ik knik alleen maar en dwing mezelf om verder te lopen. Een flauwe glimlach trekt om zijn mond, alsof hij mijn gedachten kan lezen.
“Waar moet je naartoe?”
“Het park uit”, wijs ik, “en dan ben ik er zo. Nogmaals, bedankt.”
“Moet ik met je meelopen tot je huis?”
Ik grinnik. “Dat is wel erg gemakkelijk hè?”
Hij begrijpt de grap en lacht met me mee.
Bij de uitgang van het park blijven we staan. En weer valt het me op hoe ontzettend blauw zijn ogen zijn.
“Wat krijg je van me?”
Hij lacht weer. Een rollende, diepe lach. “Krijgen? Niks.”
“Nou ja, een tas is echt heel belangrijk voor een vrouw, mijn hele leven zit hierin. Ik wil je graag bedanken.”
“Doe dan maar een date met jou”, zegt hij met een knipoog.
Vertwijfeld bijt ik op mijn lip en ik zie dat de lach van zijn gezicht verdwijnt.
“Sorry”, zeg ik bijna beschaamd, “dat zal niet gaan.”
“Aha”, knikt hij, “bezet natuurlijk.”
Ik haal mijn schouders verontschuldigend op. “Ja, sorry”, zeg ik weer.

“Het zou ook raar zijn als zo’n mooie dame als jij niet iemand heeft die thuis op haar zit te wachten.”

Nu is het mijn beurt om naar hem te lachen. Meer weet ik ook niet uit te brengen op dat compliment.

“Het was me een genoegen”, zegt hij galant, terwijl hij zijn hand weer uitsteekt. Ik schud deze en lach naar hem. “Voor mij ook, dank je”, zeg ik voor de laatste keer.

Ik vertrek richting mijn huis. Halverwege de straat draai ik me om, gewoon om nog even te kijken. Ik blijf staan. Hij is groot, mooi en nog aardig ook. Onder een lantaarnpaal houdt Ben ineens stil en draait zich ook om. Ik schrik ervan en bedenk me dat ik waarschijnlijk nogal voor schut sta dat ik hem zo nastaar, maar ik weet me geen houding te geven en blijf stokstijf staan. Hij steekt zijn hand omhoog bij wijze van groet, en ik groet terug.

Ik voel een warme gloed door me heen trekken. En dat in februari!

“Hoi, schatje”, zegt Ruben met een brede glimlach, als ik thuis aan kom lopen.

Hij staat naast zijn waanzinnig mooie Audi voor mijn huis op me te wachten. Heel even beneemt hij me de adem, zoals hij daar staat. Ruben is het type klassiek mooie man: donker golvend haar met donkere ogen, een rij tanden waar menig Hollywood-ster jaloers op zou zijn en altijd onberispelijk gekleed in een strak maatpak. Dat moet ook wel als advocaat. Ik geef hem een kus op zijn wang en graai in mijn tas naar mijn sleutels. Even denk ik weer terug aan een paar minuten geleden in het park. Wat een geluk dat er nog zulke mannen bestaan, anders had ik nu niet eens binnen kunnen komen. Dan hadden we onszelf in de auto moeten vermaken, Ruben en ik. Even twijfel ik of ik hem zal vertellen van mijn held, maar ik besluit het niet te doen. Het heeft toch geen zin om Ruben te vervelen met zulke verhalen.

“Kom je mee naar binnen?” Een vraag die ik eigenlijk niet had hoeven stellen.

Ruben klikt zijn auto op slot en loopt achter me aan de hal in. Nog voordat ik iets kan zeggen heeft hij me al in zijn armen gesloten en zoent me. Ik voel zijn opwinding meteen groeien en beantwoord zijn kus. Ruben is zo’n heerlijke man.

Ik laat mijn tas vallen, trek mijn jas uit en sleur hem mee naar mijn slaapkamer.

Hij laat me op bed vallen en trekt de kleren van mijn lijf. Ik ben zo vreselijk gek op hem.

Sneller dan dat ik het had kunnen doen, stript hij zijn kleren uit en klimt boven op me.

Ik zoek zijn mond en graai met mijn vingers door zijn dikke bos haar.

“Ik heb iets voor je”, zegt hij met hese stem.

Hij grist iets van de grond, het is een flesje met een olieachtige substantie.

“Sinaasappel en patchoeli”, leest hij het etiket voor.

Hij haalt veelbelovend zijn wenkbrauwen op en opent het flesje.

“Draai je om”, gebiedt hij, terwijl hij de olie in zijn ene hand laat lopen.

Ik doe wat hij zegt leg mijn haar omhoog naast mijn hoofd. Zijn sterke handen masseren mijn rug van boven naar beneden. De massageolie ruikt echt verrukkelijk. Al vrij snel zakt hij af naar mijn onderrug en mijn billen. Een kreun ontsnapt uit mijn mond. Wat heerlijk dit! Met langzame en stevig draaiende bewegingen werkt hij mijn bovenbenen één voor één af.

“Nu op je rug.” Ik hoor aan zijn oppervlakkige ademhaling dat hij opgewonden is. Als ik op mijn rug lig giet hij nog wat olie over zijn handen. Hij begint bij mijn sleutelbeenderen, door naar mijn borsten en daarna mijn buik. Als hij bij mijn benen is aangekomen dwingt hij ze uit elkaar. Zijn handen lijken overal te zijn. Ze masseren mijn benen, mijn buik en het heerlijke plekje daar tussenin.

Ineens, zonder verder een moment van twijfel dringt hij zichzelf naar binnen en mijn adem stukt.

“Je bent zo lekker”, hijgt hij in mijn nek.

Meteen voert hij het tempo op, geen tijd en zin meer om te praten, en ik laat me meevoeren door hem.

Zijn ogen knijpen samen van genot, ik klamp mezelf aan zijn schouders vast en begraaft mijn nagels in zijn huid.

Hij hijgt sneller nu, likt langs mijn nek en brengt ons samen steeds verder naar ons hoogtepunt.

Sneller, harder, meer. Ik voel dat ik mezelf ga verliezen en schreeuw: “Ja!” en hij kreunt in mijn nek terwijl hij nog dieper gaat, nog verder. Hijgend sluit ik me af en laat het orgasme over me heen komen. En dan zie ik ineens twee helder blauwe ogen voor me. Het

raakt me tot diep in mijn kern. Zuchtend laat Ruben zich naast me op het bed vallen en haalt zijn hand door zijn haren.

“Oh, Lotte, je bent fantastisch”, zegt hij nahijgend.

Ik grinnik en wil tegen hem aankruipen, maar hij staat snel op, waardoor mijn hand in de lucht blijft zweven en mijn lijf in een vreemde bocht half overeind boven het bed blijft hangen.

“Kan ik je douche gebruiken?” Ik knik als antwoord en laat me zuchtend achterover vallen.

Stilletjes lig ik daar voor me uit te staren terwijl de douche wordt aangezet en ik Ruben hoor neuriën.

“Moet ik de douche aan laten staan voor je?”

“Graag!”

Ik kom overeind en loop naar de badkamer. Als ik Ruben zo zie staan, natte haren, druppels over zijn hele lijf, gaat er een rilling door me heen. Hij doet echt wat met me, deze man.

“Moet je echt meteen al weer weg?” vraag ik terwijl ik met mijn vinger een spoor over zijn gespierde borstkas trek. Ik stap bij hem onder de douche en laat het hete water over mijn hoofd lopen.

“Sorry, dat weet je toch”, mompelt hij tegen mijn schouder. Zijn naaktheid voelt zo heerlijk aan. Mijn lijf reageert meteen weer op het zijne en even zou ik willen dat er geen tijd bestaat en dat we nog heel lang zo kunnen blijven staan. Maar helaas, hij trekt zich los van mij en dwingt mij, met zijn vingers onder mijn kin, hem aan te kijken.

“Het is nog even niet anders Lotte”, zegt hij.

“Ja, dat weet ik wel”, antwoord ik met een pruillip, “alleen, ik zou zo graag eens willen dat je een avond bij me bleef of zoiets.”

Soms voel ik me net een klein meisje bij Ruben in de buurt.

“We zijn er bijna, echt waar.” Hij plant een kusje op mijn voorhoofd en stapt de douche uit om zich af te drogen.

“Hoe ver ben je dan?” Ik kan het niet laten te vragen.

“Ik heb vorige week contact opgenomen met een collega voor de scheidingspapieren”, zegt hij, terwijl hij de beslagen spiegel droogwrijft om zijn haren goed te doen.

“Oké, en hoe lang duurt het dan nog?” wil ik weten.

“Lotte, alsjeblieft”, zucht hij, “geef me nou wat tijd. Ik moet het Miranda ook nog vertellen.”

Ik haal mijn schouders op en kijk hem beteuterd aan in de spiegel.

“Hé”, zegt hij terwijl hij een luchtkusje naar me toe schiet, “het komt wel goed. Eén dezer dagen zet ik er een punt achter. Beloofd.”

“Oké”, mompel ik zachtjes.

Inderdaad, Ruben is getrouwd. Met Miranda. Hij zegt al heel lang dat hij van haar wil scheiden. Ze wilden graag kinderen, maar dat wil maar niet lukken. Miranda wil een IVF-traject in, maar Ruben ziet dat niet zitten. En dat drijft hen uit elkaar, denk ik. Of de liefde is gewoon op, of het is een combinatie van dat alles. Ik geloof niet dat het heel handig is dat Ruben zijn zaad op deze manier ‘verschiet’, maar volgens hem maakt dat niks uit.

Hij hield echt van Miranda, maar nu niet meer. Tenminste, dat zegt hij al sinds we elkaar hebben ontmoet. Meer weet ik er eigenlijk ook niet van. Ruben komt alleen maar voor de seks en niet voor een praatje. Het enige gesprek waar we altijd op uitkomen is dat hij zegt dat hij gaat scheiden. Maar dat is een loze belofte gebleken en dat is wel een beetje het nadeel aan Ruben. Ik ben zo onwijs gek op hem, en hij op mij – zegt hij – maar hij zit nog aan een andere vrouw vast. Soms voel ik me echt heel erg slecht dat ik degene ben met wie hij zijn vrouw bedriegt, maar ik kan er niks aan doen. Hij heeft een bepaalde aantrekkingskracht op me, waardoor hij me nu al bijna twee jaar lang aan het lijntje kan houden.

Ruben kan er wél wat aan doen. Die zal toch een keer zijn vrouw moeten vertellen dat hij wil scheiden. Want dit is ook niks.

Al denk ik de laatste tijd steeds vaker dat het nooit zover zal komen.

Het lijkt me heerlijk om met Ruben eens een avondje op de bank te zitten thuis, of lekker uit eten te gaan samen. Misschien zelfs eens een weekendje weg naar een of ander romantisch hotel.

Maar dat zit er nu nog niet in. Ruben moet altijd snel weer naar huis.

Ik schrik op van het geluid van een telefoon en zet de douche uit om me af te drogen terwijl Ruben naar de slaapkamer loopt en opneemt.

“Hoi lieverd”, hoor ik hem zeggen. “Nee, ik kom er zo aan. Er lag nog wat werk dat voor het weekend gedaan moest worden.”

Leugenaar, denk ik bij mezelf.

“Ja, weet ik. Ik ben er met een kwartiertje.” Stilte.

“Oké, ik ook van jou, lieverd.”

Als ik de slaapkamer inloop en me aan wil kleden, zie ik hem zitten op de rand van het bed.

“Ik moet gaan, schatje”, zegt hij.

Ik knik. Snel trek ik mijn ondergoed aan en begluur hem van onder mijn wimpers. Zelfs de manier waarop hij zijn veters strikt is nog vreselijk sexy. Zuchtend graai ik mijn spijkerbroek van de grond en trek deze ook aan.

Als we bij de voordeur zijn, zegt Ruben: “Ik zie je snel.”

Ik knik en geef hem een kus op zijn wang. “Fijn weekend.”

2

“Hallo!” Marije komt binnen gelopen met een fles witte wijn onder haar arm.

Ik pak twee glazen uit de kast en plof naast haar op de bank.

“Op het weekend”, proosten we.

Marije en ik werken allebei bij *HAYO*, een Hostess & Evenementen bureau, en ze kent me soms iets beter dan me lief is. Ik ken haar nog van de middelbare school, al waren we toen niet zulke goede vriendinnen als dat we nu zijn. We proberen elk weekend wel iets af te spreken.

Meestal is dat naar de club van Tom, mijn tweelingbroer. Dat heeft grotendeels te maken met het feit dat het de meest hippe club in de verre omstreken is waar zo’n beetje iedereen naar toe gaat. Daarnaast omdat er een VIP-lounge is, waar wij altijd terecht kunnen en veel gratis drankjes krijgen.

Marije kletst honderduit over een stel nieuwe schoenen die ze heeft besteld en die volgende week binnenkomen. Mijn gedachten dwalen langzaam af naar de blauwe ogen van Ben. Diep van binnen voel ik iets ontwaken, er borrelt iets. Vlinders? Ik verwerp die gedachte meteen weer.

“Aarde aan Lotte!” Marije roept me lachend terug.

“Sorry”, stamel ik, “wat zei je?”

“Waar zit jij met je gedachten?” vraagt ze.

“Nergens, hoezo?” Ik probeer luchtig te blijven klinken, maar ze heeft me meteen door.

“Ja, ja”, roept ze. “Vertel!”

Ik moet lachen en vertel het verhaal van Ben z’n heldendaad in het park. Ze hangt aan mijn lippen.

Als ik klaar ben zucht ze diep.

“Wauw, dat klinkt als jouw prins op het witte paard!” Marije, de eeuwige romanticus, draaft meteen weer door.

“Weet je iets van hem?” vraagt ze. Nee dus.

Ik vertel dat hij me meevroeg op een date, als bedankje voor het redden van mijn tas.

Verheugd kijkt ze me aan.

“Nee, dat heb ik afgehouden”, rem ik haar snel af, “Ruben stond hier op me te wachten.”

“Oh”, zegt ze, haar teleurstelling nauwelijks verbergend.

Ik trek een gezicht naar haar.

“Ruben is niet goed voor je, Lotte. Echt, daar heb je niks aan.”

Ik haal mijn schouders op. “Hij heeft de scheidingspapieren aangevraagd, zei hij”, kaats ik terug.

“En dat geloof jij?” Ze kijkt me vragend aan. Ik haal als antwoord mijn schouders op.

“Hoe vaak heeft hij dat al niet gezegd?”

Ik weet wel dat ze het niet zo op Ruben heeft.

Ze vindt het achterbaks en oneerlijk dat hij zijn vrouw bedriegt en mij zo aan het lijntje houdt.

“Lotte, even serieus”, zegt Marije dan, “als het echt zo is, dan is het natuurlijk heel fijn. Maar zegt hij dit niet al heel lang?”

“Ik weet het.” Ik kijk haar even aan en bijt op mijn onderlip. “Maar hij is gewoon leuk! En lekker, en gewoon Ruben!”

Ik hef mijn handen naar het plafond, en zie dat ze haar wenkbrauwen optrekt.

“Dat zal best, maar je hebt er niks aan op deze manier.”

“Dat weet ik”, zeg ik weer. “Ik had Ben zijn telefoonnummer moeten vragen.”

Marije grinnikt naar me.

“Maar jouw schoenen, vertel”, zeg ik, om van onderwerp te veranderen.

“Nou, Patrick zei dus dat het onzin zou zijn als ik een dertigste paar schoenen zou kopen”, begint ze, “maar wat weet hij er nou van? Ik heb niet eens dertig paar.”

Ik moet lachen.

“Nee, natuurlijk niet”, zeg ik, “eerder vijftientig.”

Ze werpt me een zogenaamd boze blik toe.

“Helemaal niet.”

Maar ze lacht toch met me mee.

Mijn telefoon piept, het is een berichtje van Sophie, mijn stiefzus.

Ik ben weer in Nederland, zullen we dit weekend afspreken? Lfs

“Sophie is terug”, zeg ik tegen Marije.

“Leuk!”

Lijkt me gezellig, kun je morgenmiddag? Lfs

Sophie heeft net in Zuid Frankrijk een of andere Yoga retraite gehad. Ze is Yogadocente op Ibiza, en laat zich regelmatig in het buitenland bijscholen door hippe yoga goeroes.

Zeker, ben rond drie uur bij jou! Lfs

Ik leg mijn telefoon weer aan de kant.

“Wist je al dat Tom een nieuw liefje heeft?” vraag ik op een samenzweerderige toon aan Marije.

“Nee!”

“Ja”, zeg ik, “Becca heet ze.”

“Kennen we die?” Marije kijkt bedenkelijk voor zich uit.

“Volgens mij niet”, antwoord ik.

“Hoe lang is dat al aan de gang?”

Ik haal mijn schouders op. “Geen idee, ik denk een maand of twee.”

“Heb jij haar nog niet ontmoet?”

Hoofdschuddend kijk ik haar aan. “Misschien vanavond in de club?”

“Is het serieus denk je?” Vraagt ze.

“Hij heeft volgens mij nog nooit zo’n lange relatie gehad. Tenminste, ik kan het me niet herinneren.”

“Nee, ik ook niet.” Marije kent Tom natuurlijk ook al jaren.

“Echt leuk voor hem”, zegt ze.

We drinken ons wijntje op en vertrekken dan richting de stad.

3

Het is al erg druk in *Tommy's* als we er aankomen. De uitsmijter, Barry, herkent ons en laat ons doorlopen naar binnen.

We zeggen hem gedag en Marije zegt: "Is Barry niet iets voor jou?"

Ik kijk om en zeg: "Zijn lijf mag best bij me in bed, als hij maar een zak over zijn hoofd trekt!"

We barsten in lachen uit.

Er is een nieuwe deejay aan het draaien vanavond, en ik ben meteen verkocht. Lekkere beats vullen de ruimte terwijl we naar binnen lopen. Ik kijk om me heen om Tom te zoeken, maar kan hem zo snel niet vinden.

In de club zijn twee bars op de begane grond, een grote en een kleine. Daar staat Tom in ieder geval niet. Naast de dansvloer loopt een trap naar boven, naar de VIP-ruimte. Daar staan grote loungebanken in ronde zitjes opgesteld, zodat je privacy hebt, en naar beneden kunt kijken over de balustrade naar de dansende menigte. Daar is nog een bar en ik denk dat Tom daar wel zal zijn.

Als we boven aankomen zie ik hem inderdaad staan. Hij begroet ons met drie zoenen en loodst ons naar de achterste zithoek.

"Ik heb hier nog een hoekje vrij voor jullie", zegt hij, wijzend op de banken.

Er staat een wijnkoeler klaar en een aantal wijnglazen.

"Witte wijn?" vraagt hij. Zonder het antwoord af te wachten loopt hij naar de bar en haalt een fles voor ons.

Als hij terugkomt ontkurkt hij de fles en schenkt onze glazen vol.

"Dank je, schatje", flirt Marije.

"Alles voor jou, lekker ding", zegt Tom terug met een knipoog.

"Alles goed, zus?" vraagt hij me.

"Ja hoor, met jou?"

Hij knikt. "Ja, het is lekker druk."

"Komt Becca vanavond?"

Ik zie een glimlach over zijn gezicht trekken. Ah, mijn broer is echt verliefd. Wat leuk!

"Ze komt straks", zegt hij blij.

"Kom je haar voorstellen aan ons?" vraagt Marije.

"Dat zal ik doen", belooft hij.

Tom loopt weg naar de andere zithoeken in de VIP-ruimte.

Marije veert op van de bank omdat ze wil dansen. Ik heb echt geen zin, dus gaat ze alleen de dansvloer op, terwijl ik mezelf onderuit laat zakken op de loungebank. Ik kijk vanaf de balustrade naar beneden en schenk mezelf nog een glas wijn in.

Als ik mijn telefoon pak zie ik dat ik een berichtje van Ruben heb.

Schat, ik heb van je genoten vanavond. Na het weekend weet ik hopelijk meer. Tot gauw. XXX R

Eerst zien, dan geloven. Marije heeft wel gelijk wat dat aangaat. Hij houdt me nu al bijna twee jaar aan het lijntje. De seks met hem is echt goed en hij is ook zeker lief en mooi, maar hij heeft wel een vrouw thuis zitten. En als het al twee jaar duurt, waarom zou hij nu ineens wel echt gaan scheiden van Miranda?

Toch moet ik hem wel geloven. Nee, ik wil hem geloven. Ik ben echt serieus gek op Ruben. En wie weet is het deze keer wel waar en gaat hij de scheiding aanvragen. Dan kunnen we ook eindelijk gewoon bij elkaar zijn. Dat lijkt me fantastisch.

Marije ploft naast me neer op de bank.

“Deze deejay is echt heel goed!” roept ze enthousiast.

“Ja, hij draait wel lekker”, ben ik het met haar eens.

Ze kijkt me peilend aan. “Gaat het wel goed met je?”

“Jawel hoor”, antwoord ik.

“Weet je het zeker?”

“Ik dacht even aan Ruben.”

Ze trekt een gezicht naar me.

Zonder er verder woorden aan vuil te willen maken sta ik op van de bank.

“Ik ben even naar het toilet”, zeg ik.

Ze kijkt me na, ik weet dat ze zich nu zorgen om me maakt.

Als ik van het toilet kom, loop ik Tom tegen het lijf. “Hé zus, alles nog naar wens?”

Ik glimlach naar hem. “Uitstekend broer.”

“Becca is er met een half uurtje”, zegt hij.

“Leuk, ik zou haar graag willen leren kennen.”

“Ik denk dat ze het wel leuk zal vinden om bij jullie te zitten. Vriendinnen heeft ze niet echt, ze woont nog niet zo lang hier.”

“Stuur haar maar meteen door hoor, dat vinden we alleen maar gezellig”, zeg ik.

Hij lacht dankbaar naar me.

“Fijn.”

Ik vind het schattig als mijn normaal zo vreselijk zelfverzekerde grote broer ineens verliefd gaat doen.

“Ik zie je zo”, zegt hij dan en draait zich om naar zijn barpersoneel.

Ik zie dat Marije aan het flirten is met een jonge kerel die bij onze loungehoek staat. Ze doet niet eens haar best, maar de mannen zwermen altijd om haar heen. Met haar lange rode haar en haar mooie fijne gezichtje is dat ook niet heel vreemd. Marije is al jaren samen met Patrick. Hij weet dat ze dit effect heeft op mannen en maakt zich er absoluut niet druk om. Hij weet namelijk ook dat ze niks met een ander zal doen en altijd weer bij hem thuiskomt. De man druipt af en ik ga in de bank tegenover haar zitten.

“Wat wilde hij?” Vraag ik met een hoofdknik in de richting waarin hij verdween.

Ze haalt haar schouders op. “Hij zei: Waarom heb je al deze mensen hier uitgenodigd? Ik dacht dat het alleen jij en ik zou zijn vanavond.”

Ik kijk haar een moment aan en dan barsten we allebei in lachen uit. Ze verzinnen het waar je bij staat, die mannen.

Tom duikt naast de bank op met een gedaante in zijn kielzog.

“Dames”, zegt Tom dan, “mag ik jullie voorstellen aan mijn vriendin, Becca.”

Ze kijkt een beetje verlegen naar ons.

“Hoi, ik ben Lotte, de zus van Tom.”

Ik schud haar hand en Marije volgt mijn voorbeeld.

“Leuk dat je er bent”, zeg ik, “lust je een glaasje wijn?”

Ze knikt. “Graag.”

Marije schuift verder de bank op en ze gaat naast haar zitten.

Tom maakt een verontschuldigend gebaar richting de bar. “Ik moet gaan, ze hebben me daar nodig. Ik kom er straks wel even bij zitten.”

Hij geeft Becca een vluchtig kusje en draait zich dan om richting zijn personeel.

“Kom je hier uit de buurt?” vraagt Marije.

“Niet echt. Ik ben een half jaar geleden hiernaartoe verhuisd”, antwoordt ze.

“Vanwege je werk?” vraag ik.

Becca knikt en vertelt dat ze is verhuisd nadat ze werd overgeplaatst vanuit het hoofdkantoor. Ze werkt als Marketing

Consultant bij een groot bedrijf met meerdere vestigingen en vond het wel een uitdaging om ergens anders opnieuw te beginnen.

“En naast je werk, ken je al veel mensen hier?” vraag ik.

Ze schudt haar hoofd. “Naast mijn collega’s en de burens, niet echt.”

“Je mag altijd bij ons komen zitten hoor”, zeg ik, “als wij er zijn.”

Ze kijkt ons dankbaar aan en vraagt ons waar wij elkaar van kennen en hoe lang.

Marije begint meteen honderduit te vertellen. We moeten lachen als ze vertelt dat we elkaar op de middelbare school eigenlijk helemaal niet uit konden staan.

“Lotte was echt een alternatief figuur en ik was zo braaf”, legt ze uit.

“Ik stond meer op de gang dan dat ik in het lokaal zat”, geef ik toe.

Becca lacht om onze verhalen.

“Maar in ons eindexamenjaar moesten we samen een opdracht doen voor Aardrijkskunde, en sindsdien zijn we eigenlijk vriendinnen.”

Marije vertelt dat we nu ook samenwerken bij hetzelfde bedrijf en legt uit wat *HAYO* is.

Ineens wordt mijn blik naar de dansvloer beneden getrokken. Ben!

Dat is twee keer op één dag. Ik spring op van de bank en zeg dat ik naar de dansvloer ga.

Daar aangekomen zie ik dat hij naar de bar is gelopen en op zijn bestelling wacht. Ik ga nonchalant naast hem tegen de bar aan hangen.

“Hé, als dat mijn redder niet is”, zeg ik tegen hem. Hij draait zich verbaasd om.

“Lotte, de dame in nood”, groet hij terug met een brede grijns.

Ik grinnik.

“Kan ik je dan nu iets te drinken aanbieden of wordt je vriend dan boos?” Hij knipoogt naar me.

“Ik heb niet echt een vriend meer, dus een witte wijn graag”, antwoord ik simpel, omdat ik geen zin heb om uitleg te geven over de situatie tussen Ruben en mij.

Hij kijkt me even veelbetekenend aan, en ik meen zelfs een glimp van een zelfvoldane grijns te zien. Verder houdt hij wijselijk zijn mond, buigt zich weer naar de bar en roept naar een blond meisje, dat er nog een glas wijn bij moet. Ze ziet mij staan en knikt naar ons.

“Leuke tent dit”, zegt Ben als we onze drankjes hebben.

“Ja”, zeg ik, “mijn broer Tom is de eigenaar.”

“Dat doet hij goed.”

“Wil je mee naar boven, naar het VIP-gedeelte?”

“Ik dacht dat je het nooit zou vragen”, grapt Ben.

Ik loop voor hem uit naar de trap en we lopen naar boven. Ik knik naar Peter, de beveiligiger bij het VIP-gedeelte, en hij laat ons door.

We gaan naar de achterste loungehoek, waar Tom inmiddels ook is gaan zitten, met zijn arm losjes om Becca heen geslagen.

Becca en Marije kijken op en ik zie dat ze onder de indruk zijn van Ben. Net als ik.

“Mag ik jullie mijn held voorstellen: Ben”, zeg ik tegen iedereen. Hij schudt braaf de handen van alle drie en complimenteert Tom met zijn club.

“Dank je”, zegt hij, “en waarom ben jij mijn zusjes held?”

Ik kijk hem aan en rol met mijn ogen. Hij is nogal beschermend als het om mij gaat. Ik weet niet of dat standaard is met broers en zussen of dat het een tweeling – ding is.

Ben vertelt het verhaal van de tasjesdief en hoe hij het brengt, klinkt het nog spannender dan het eigenlijk was.

“Dus je hebt meteen punten gescoord”, zegt Tom.

“Tom!” sis ik hem kwaad toe.

“Wat?” Hij kijkt alsof hij zich van geen kwaad bewust is.

“Niet iedereen heeft een verborgen agenda, hoor.”

Hij kijkt met een schuin oog naar Ben en slaat zijn armen over elkaar. Eigenwijs. Hij zal wel denken dat Ben meteen het bed met me in wilde duiken, of zoiets. Maar Ben sust de boel en legt zijn hand even op mijn bovenbeen. Ik zie dat Tom zijn blik er gelijk naartoe getrokken wordt, maar hij zegt gelukkig niks.

“Hij wil je vast alleen maar beschermen.”

“Ik heb zijn bescherming niet nodig”, zeg ik nors terug.

“Wel dapper van je, dat je zomaar de achtervolging inzette”, zegt Marije tegen Ben, die als antwoord daarop enkel zijn schouders ophaalt. Jammer genoeg valt zijn hand daardoor van mijn been.

“Je bent echt een held, want een tas is heel belangrijk voor een vrouw”, is Becca het met haar eens.

“Het was een kleine moeite”, zegt Ben bescheiden. Hij lijkt wat ongemakkelijk onder al deze aandacht.

Ik zie de ergernis van Tom groeien nu ook Becca vol bewondering naar Ben kijkt.

“Voor jou zou ik er ook achteraan rennen”, zegt Tom dan met een knipoog tegen haar.

Ze kijkt hem even aan maar zegt niks terug.

Ik vang Marije haar blik en we moeten beide glimlachen. Ben zit een beetje verbaasd van de een naar de ander te kijken. Hij buigt zich naar me toe en zegt in mijn oor: “Wat gebeurt er?”

Ik moet lachen en haal mijn schouders op. “Ik praat je later wel bij.” Marije staat op. “Ik ga naar mijn mannetje.”

Patrick gaat soms met ons mee naar de club, maar niet altijd. Hij weet hoe fijn Marije het vindt als ze haar gang mag gaan en, zoals ik eerder al zei, de hele club bij elkaar kan flirten. Al laat ze zich niet tegenhouden als hij wel mee is. Zo zei hij een paar weken geleden nog tegen me: “Ik vind het gewoon opwindend om te zien hoe mijn meisje een ander kan versieren en dan uiteindelijk toch met mij mee naar huis gaat.”

Ik ben vaak jaloers geweest op hun relatie en het vertrouwen in elkaar. Ze zijn zo voor elkaar gemaakt die twee, daar kun je niet omheen.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik Tom over de bank naar Becca schuiven en ik sta ook op.

“Ik ga ook.”

“Zal ik dan deze keer wel met je meelopen?” vraagt Ben.

Tom wil opstaan en wat zeggen, maar ik werp hem een dwingende blik toe en hij laat zich weer op de bank zakken naast Becca.

“Ik woon vlakbij, dat hoeft echt niet hoor.”

“Dan ga ik gewoon vijf meter achter je lopen, zodat ik zeker weet dat jij en je tas veilig thuis komen.”

Tom rolt met zijn ogen.

“Fijne avond nog”, zeg ik liefjes tegen Tom en Becca.

Ben en ik lopen naar buiten en de frisse wind maakt me meteen nuchter.

“Je broer is een lieverdje zeg”, grinnikt Ben.

“Ach, hij bedoelt het niet verkeerd. Zo komt het er alleen uit”, zeg ik.

“Hoe zit dat met hem en, hoe heet ze, Becca?”

Ik moet lachen. “Becca en Tom zijn net samen.”

Ben houdt zijn pas in en ik draai me vragend naar hem om. “Toe maar, ik ga achter je lopen.”

“Ja, ja, en dan een beetje stiekem naar mijn billen gluren zeker?”

“Je brengt me op ideeën.”